

Pálmai Sándorné Romeltakarításon

A képen én vagyok, huszonévesen. A negyvenes évek elején a szociáldemokrata fiatalokkal jártunk kirándulni a budai hegyekbe. A kép a Frank-hegyen készült, ahol a Gazdagréti lakótelep épült fel. Nem kint főztünk, hanem kis lábosokban vittük az ételt. Valamikor a munkások ilyenekben hordták magukkal az ennivalót. Leterítettük a pokrócot, és mindenki, amit hozott, letette középre. Mert voltak olyanok, akik jól éltek, ők finomabb ételeket hoztak, és voltak szegényebbek is. Az ételt ezért úgy osztottuk el, hogy mindenkinek jusson mindenből, hogy sokak ne csak zsíros kenyeret egyenek. A társaságunkból, a szociáldemokrata ifjúsági mozgalom tagjaiból később többen vezető politikusok lettek. De akkoriban még Kéthly Annát hallgattuk a Vasas Székházban [Kéthly Anna (1889--1976) -- szociáldemokrata politikus. -- A szerk.], és sokat jártunk színházba is, az olcsó munkáseőadásokra. A Madáchban akkor láttuk Várkonyival az 'Egy őrült naplójá'-t, ami egy csoda volt [Várkonyi Zoltán (1912--1979) színész, színházi és filmrendező, színházigazgató. -- A szerk.]. Imádtuk, ahogyan játszott. Nincs sok zsidó barátom. Nem tudom, lehet, hogy kilógok a sorból, vagy az életem során egyszerűen így adódott? Már csak egy lánykori barátnőm él. Volt három lánytestvér, akik közül kettő sajnos már meghalt, ők voltak azok, akik segítettek, amikor 1959-ben hazaérkeztem a Szovjetunióból. A lányokat az 1940-es évek elején ismertem meg a szociáldemokrata ifjúsági tagozatban, amikor Pestre kerültem. A Visegrádi utcában laktak, ott volt a fiatal szocdemek egyik szervezete. Valaki elvitt oda, és ott ismerkedtünk össze, így lettünk életünk végéig barátok. Amikor a KSH-nál dolgoztam, és abban a kis albérletben laktunk a lányommal, akkor is segítettek.